Solanum nigrum L., 1753

herba moura/negral/das bagas/da fístula/de santa Mariña
tomatillos del diablo, hierba mora
minga-belarra, astabelar beltza
morella negra
black nightshade
erva moura, erva moura preta

ESTADO DE CONSERVACIÓN

EX ES CR EP VU CA PM

EX: en perigo de extinción; **ES**: extinta en estado silvestre; **CR**: en perigo crítico; **EP**: en perigo; **VU**: vulnerable; **CA**: case ameazada; **PM**: preocupación menor

DIVISION	CLASE	ORDE	FAMILIA	XÉNERO
Magnoliophyta	**Magnoliopsida**	**Solanales**	**Solanaceae**	***Solanum***

ORIXE

Eurasia.

CARACTERÍSTICAS

Planta de porte herbáceo, cun sistema radicular fibroso, pouco profundo e ben ramificado. O talo é erecto ou ascendente, moi ramificado dende a base, cunha altura habitual entre 20 e 80 cm. A superficie do talo é glabra ou lixeiramente pubescente, de cor verdoso-violácea. Non presenta hábito gabeador pero si forma masas densas cando o solo é fértil. As follas son alternas e pecioladas, en forma de lámina ovalada e a marxe enteira ou lixeiramente ondulada. O ápice é agudo e a base atenuada. Son de cor verde escura e textura fina. As flores agrúpanse en cimas axilares dunhas 3-10 flores. Son pequenas, brancas ou violetas e os estames son amarelos con anteras prominentes. Florece dende a primavera ata o outono. O froito ten forma de baga globosa, verde ao inicio e negro ao madurar. Contén numerosas sementes planas.

HÁBITAT

Típica en hortas, campos cultivados, leiras, bordos de camiños e solos removidos. Preferiblemente crece en solos ricos en nitróxeno, ben drenados e con boa insolación. Aparece dende o nivel do mar ata zonas de media montaña.

DISTRIBUCIÓN

Natural de Europa e Asia pero introducida globalmente polo ser humano.

CURIOSIDADES

Usada tradicionalmente na medicina popular pero potencialmente perigosa sen coñecemento.